

ע"פ 8483/16 - יונתן ועדיה נגד מדינת ישראל, משפחת המנוח ליאור אלבלה, משפחת המנוחה מיטל כהן, משפחת המנוחה לילך סוזי, משפחת המנוח מוני פז, משפחת המנוח אלון שורק

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8483/16

לפני: כבוד השופט (בדימ') א' שהם
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

המערער: יונתן ועדיה

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. משפחת המנוח ליאור אלבלה
3. משפחת המנוחה מיטל כהן
4. משפחת המנוחה לילך סוזי
5. משפחת המנוח מוני פז
6. משפחת המנוח אלון שורק

ערעור על הכרעת דינו מיום 25.11.2015 וגזר דינו מיום 21.9.2016 של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בת"פ 29019-03-10 שניתן על ידי כב' סג"נ ורדה מרוז

תאריך הישיבה: ט"ו בשבט התשע"ח (31.1.2018)

בשם המערער: עו"ד איתן מעוז; עו"ד דניאל עינב
עמוד 1

בשם המשיבים:

עו"ד יעל שרף; עו"ד אור ממון; עו"ד שמעון לוי

פסק-דין

השופט ג' קרא:

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין בת"פ (מחוזי-מרכז) 29019-03-10 (כב' השופטת ו' מרוז) בגדרם הורשע המערער בחמש עבירות הריגה (סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), גרימת חבלה של ממש (סעיף 2)62 (סעיף 3)38 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה)), נהיגה בשכרות (סעיף 3)62 (סעיף 3) יחד עם סעיף 39 א לפקודת התעבורה), נהיגת רכב בקלות ראש או ברשלנות (סעיף 2)62 (סעיף 2) יחד עם סעיף 2)38 לפקודת התעבורה), שימוש בסם לצריכה עצמית (סעיף 7)7 (א) יחד עם סעיף 7)7 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים)) וניפוק תכשיר שלא לפי מרשם (סעיף 60 יחד עם סעיף 26)א לפקודת הרוקחים [נוסח חדש], התשמ"א-1981 (להלן: פקודת הרוקחים)).

פרטי האישום

1. בתאונת דרכים שהתרחשה ביום 12.6.2006 (להלן: יום האירוע) בין רכבת לכלי רכבו של המערער, שעלה על המסילה באזור בית יהושע, נהרגו חמישה מנוסעי הרכבת ונפצעו למעלה משמונים נוסעים, פציעות בדרגות חומרה שונות.
2. המערער הוא רופא וטרינר אשר במסגרת עבודתו היה רשאי לרכוש ולהחזיק סמים מסוכנים ותרופות הנחוצים לטיפול בבעלי חיים ולעשות בהם שימוש לצורך ביצוע עבודתו בלבד.

עובר ליום האירוע, רכש המערער, מתוקף מקצועו, תרופות מסוג דולסטין ומידולם. עובר ליום האירוע נהג המערער, במספר אירועים שונים, לנפק לעצמו ולהשתמש בלא היתר, שימוש עצמי, בהזרקה, בדולסטין ומידולם אותם החזיק במסגרת עיסוקו כרופא וטרינר.

כתב האישום עמד על השפעותיהן של תרופות אלו: דולסטין - תכשיר מרשם כהגדרתו בפקודת הרוקחים, שהחומר הפעיל בו הוא פתידין שהינו חומר נרקוטי (סם מסוכן) כהגדרתו בפקודת הסמים; מידולם - תכשיר מרשם כהגדרתו בפקודת הרוקחים. החומר הפעיל בו הינו מידאזולאם, שהינו חומר המצוי במשפחת התרופות הבנזודיאזפינים, שהשימוש העיקרי בו הוא למטרת טשטוש לפני הרדמה וביצוע פעולות כירורגיות.

עוד התייחס כתב האישום להגדרת משפחת התרופות הבנזודיאזפינים, עליה נמנות מידאזולאם, אוקסאזפאם, דיאזפאם

ונורדאזפאם. נטען כי השימוש בהן יוצר נטייה לתלות ולהתמכרות וכי לשימוש בו זמני במספר תרופות ממשפחה זו יש השפעה מצטברת. שימוש כזה שכיח בהתמכרות לתרופות מסוג זה. כן נטען כי שימוש מקביל בתרופות ממשפחה זו ביחד עם תרופות נרקוטיות מעצים את השפעתן ההדדית. השפעת התרופות ממשפחה זו כוללת, בין היתר, פגיעה בעירנות, אפקט היפנוטי, חולשה, עייפות, סחרחורת, הפרעה בשיקול דעת, הפגת חרדה, הרגעה, פגיעה בכשירות מנטאלית, הפרעה בכישורים פסיכומטוריים (בין השאר נהיגה), הארכת זמן תגובה, ליקוי בקואורדינציה בדיוק ובעוצמה, אמנזיה (אובדן זיכרון), אפקט סדטיבי (הרגעתי) ותקשורת לקויה עם הסביבה.

3. על פי הנטען, ביום האירוע, בין השעות 11:00 ל- 11:30, או בסמוך לכך, הזריק המערער לגופו מיידולם וכן צרך, במועד שאינו ידוע, תרופות נוספות ממשפחת תרופות הבנזודיאזפינים. במועד זה, בשעה 11:30 או בסמוך לכך, נסע המערער ברכבו, רכב מסוג איסוזו, כשבגופו מצוי סם מסוכן מסוג פתידין ותוצרי חילוף החומרים שלו, כשהוא תחת השפעת תרופות הבנזודיאזפינים (מידאזולאם, דיאזפאם ונורדאזפאם (להלן: החומרים הבנזודיאזפינים)).

4. באותה עת נסע לפני המערער רכב מסוג קאיה (להלן: רכב הקאיה או הרכב השני). בשל עומס תנועה, האט רכב הקאיה בהתקרבו לצומת, עד לעצירה מוחלטת. המערער, שלא בלם את רכבו, פגע עם חזית רכבו בחלקו האחורי של רכב הקאיה וכתוצאה מכך נגרם נזק לקאיה (תאונה זו תכונה להלן: התאונה הראשונה או תאונת הקאיה).

5. בהמשך נסע המערער בכביש סמוך למפגש הרכבת בבית יהושע (להלן: מפגש הרכבת), כשבגופו עדיין מצוי סם מסוכן מסוג פתידין ותוצרי חילוף חומרים שלו וכשהוא תחת השפעת החומרים הבנזודיאזפינים. בהתייחס לתנאי הדרך נטען, בין היתר, כי לפני מפגש הרכבת בכיוון נסיעת המערער, קיימת עקומה שמאלה לכיוון מזרח; כי מזג האוויר היה נאה והראות טובה; כי בכיוון נסיעת המערער מוצבים תמרורים המורים על התקרבות למפגש מסילת ברזל וכן כי כ- 500 מ' בכיוון נסיעת המערער, מוצב תמרור המורה על הפחתת מהירות ל- 60 קמ"ש.

באותה עת נסע בנתיב הנגדי רכב פולקסווגן (להלן: הפולקסווגן). רכב הפולקסווגן חצה את מפגש הרכבת והמשיך בנסיעה למרחק של כ-15 מ'. כן נטען כי באותה עת, סטה המערער שמאלה מנתיב נסיעתו, חצה קו הפרדה רצוף אל הנתיב הנגדי, ופגע עם דופן קדמי שמאלי של רכבו בדופן קדמי שמאלי של הפולקסווגן (להלן: האימפקט).

כתוצאה מהאימפקט נפגע רכבו של המערער והמשיך בתנועה עד שנעצר על מסילת הרכבת במפגש בית יהושע וכן נפגע נהג הפולקסווגן ונגרם נזק לרכבו. תאונה זו תכונה להלן: התאונה השנייה או תאונת הפולקסווגן.

6. באותה עת נסעה רכבת נוסעים על המסילה במהירות של כ-140 קמ"ש, כשבקרונותיה נוסעים רבים. במהירות זו מרחק הבלימה של הרכבת הוא כ-1000 מ'. שדה הראיה של נהג הרכבת אל מקום עצירת רכבו של המערער באופן המאפשר לו לראות בבירור שהרכב נתקע על המסילה, הוא ממרחק של כ-295 מ'.

עוברי אורח שהיו במקום הוציאו את המערער מרכבו והרחיקו אותו מהמסילה עוד לפני שמערכת המחסום במפגש בית יהושע החלה לפעול. בהמשך, ניסו עוברי אורח לפנות את רכבו של המערער ממקום עצירתו, אך בשל ליקוי מכני הדבר לא צלח.

בשעה 11:55:56, או בסמוך לכך, חלפה הרכבת בסמוך ללולאת ההפעלה והפעילה את מערכת המחסום. בהמשך חלפה הרכבת בנקודת הראות לרכבו של המערער כשהיא במהירות של כ-135 קמ"ש. כאשר היתה הרכבת במרחק של כ-125 מ' מדרום למקום עצירת רכבו של המערער ובמהירות של כ-134 קמ"ש, לחץ נהג הרכבת על ידיית בלם חירום והפעיל את מערכת הבלימה. בשעה 11:56:31 או בסמוך לכך, הגיעה הרכבת למקום עצירת רכבו של המערער, כשהיא במהירות של כ-129 קמ"ש ופגעה ברכב. הרכבת המשיכה בתנועתה לכיוון צפון, הדפה את הרכב עם כיוון נסיעתה ותוך כדי כך נדחק הרכב אל מתחת לקטר והחל להתפרק. עם הגעת הרכבת אל אזור הפס המלווה (שהינו חלק ממערכת הסטת המסילה בין שתי מסילות מקבילות ונועד לספק אחיזה לרכבת בעת המעבר בנקודת ההצטלבות בין המסילה למסילה המקשרת למסילה שנייה) אירע שימוט (ירידה של הרכבת או חלק ממנה, מן הפסים) של הקטר ושל שני קרונות הנוסעים הסמוכים לקטר (להלן: תאונת הרכבת).

7. לאור האמור לעיל, נטען, כי המערער נהג בפזיזות ומתוך אדישות לתוצאות מעשיו, נטל במודע סיכון בלתי סביר למשתמשים בדרך בכך שהניח מכשול על מסילת הרכבת, וגרם למותם של המנוחים ולחבלתם של הפצועים. עוד נטען כי המערער נהג בדרך בקלות ראשו או ברשלנות בלא שמירת רווח בין רכבו לבין רכב הקאיה ובמצב גופני שאינו מאפשר שליטה ברכב וגרם לתאונת דרכים בה ניזוק רכוש. בנוסף נטען כי המערער נהג בהיותו שיכור וכן כי השתמש בסם מסוכן לצריכה עצמית וניפק לעצמו תכשיר מרשם שלא לפי מרשם חתום בידי רופא.

ההליך המשפטי

8. כתב האישום הוגש רק בחלוף כארבע שנים, ובמסגרתו הועמדו לדין הן המערער והן רכבת ישראל (שתכונה להלן, לשם הנוחות: הרכבת), סמנכ"ל חטיבת הפעלה ותחזוקת תשתיות ברכבת ושני בעלי תפקידים נוספים ברכבת.

9. בין המשיבה לבין הרכבת התנהל הליך גישור ובסופו הוגש כתב אישום מתוקן, שבהתאם לאמור בו הורשעה הרכבת בחמש עבירות של גרם מוות ברשלנות וגרימת חבלה ברשלנות, סמנכ"ל חטיבת הפעלה הורשע בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות והאישומים נגד שני בעלי התפקידים הנוספים ברכבת - נמחקו. בגין ההרשעה, הוטל על הרכבת קנס בגובה של חמש פעמים הקנס המרבי הקבוע בחוק העונשין, ובסך הכל 376,500 ש"ח וסמנכ"ל חטיבת הפעלה נדון ל-250 שעות שירות לתועלת הציבור.

10. כאמור לעיל, למערער ייחס כתב האישום עבירת הריגה ביחס לכל אחד מנוסעי הרכבת המנוחים (ובסך הכל חמש עבירות הריגה). כן יוחסו לו עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש או ברשלנות, גרימת חבלה של ממש ובנוסף עבירות של שימוש בסם לצריכה עצמית וניפוק תכשיר ללא מרשם. על פי הנטען, בסמוך לתאונת השתמש המערער בתרופות שאותן ניפק לעצמו ללא היתר בהיותו רופא וטרינר, אחת מהן מוכרת כסם מסוכן על פי פקודת הסמים.

11. לאחר הליך הוכחות במסגרתו נשמעו עדי ראיה לתאונות ומומחים רבים, הן מטעם המשיבה והן מטעם המערער, הורשע המערער בכל העבירות שיוחסו לו ודינו נגזר לשש שנות מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר מותנה, שלילת רשיון נהיגה למשך 25 שנה ופיצוי בסך 50,000 ש"ח לכל אחת ממשפחות המנוחים (הכרעת דין מיום 25.11.2015 וגזר דין מיום 21.9.2016).

הערעור מופנה נגד הכרעת הדין ולחילופין נגד גזר הדין.

12. טענות המערער נפרסו בהרחבה בנימוקי הערעור והן מתייחסות לקביעות בית המשפט קמא, לחוות הדעת של המומחים מטעם שני הצדדים ולעדויות עדי הראיה לשתי התאונות. ערעור המערער מתמקד בהרשעתו בעבירות ההריגה, החבלה והנהיגה בשכרות. לחילופין, עותר המערער להמיר את הרשעתו מהריגה לגרם מוות ברשלנות ולגזור את עונשו בהתאם, ולחילופין חילופין, להקלה בעונש.

תמצית הכרעת הדין

13. הכרעת הדין כוללת שלוש חטיבות. בחטיבה הראשונה נבחן אופן התרחשות תאונת הפולקסווגן על מנת לקבוע מי היה הנהג שגרם לתאונה – המערער או נהג הפולקסווגן, החטיבה השנייה עסקה בשאלה האם נהג המערער תחת השפעת חומרים משכרים ובחטיבה השלישית נבחנה שאלת הצפיות וריחוק הנזק בעבירת ההריגה. להלן יובאו עיקרי הקביעות העובדתיות והמשפטיות בהכרעת הדין.

14. תחילה נקבע כי המערער הוא שנושא באחריות לתאונת הפולקסווגן ובעקבותיה, לתאונת הרכבת, בכך שסטה לעבר נתיב נסיעתו של רכב הפולקסווגן, תוך חציית קו הפרדה רצוף, והתנגש בו. כתוצאה מכך, המשיך רכבו של המערער לעבר מסילת הרכבת ונעצר עליה. הקביעה התבססה על חוות דעתו של בוחן התנועה (להלן: חוות דעת הבוחן) ביחס לאופן גרימת הנזקים לכלי הרכב ולמקום האימפקט, תוך העדפתה על פני חוות דעתו של המומחה מטעם המערער, וכן על הממצאים מזירת התאונה; על הנזקים שנגרמו לכלי הרכב; על חוות דעתו של מומחה הצמיגים מטעם המשיבה; על עדויות עדי הראיה ועל בחינת גרסת המערער.

15. בהמשך נבחנה משמעות תוצאות בדיקות המעבדה בדגימות דם ושתן שנלקחו מהמערער כארבע וחצי שעות לאחר תאונת הרכבת. בדגימות אלו נמצאו מינונים נמוכים של שלוש תרופות: מידזולם, ווליום (דיאזפאם ונורדאזפאם) (שתיהן תרופות הנמנות על משפחת הבנזודיאזפינים) ופתידין, כשלגבי האחרונה נמצאו תוצרי חילוף של התרופה בדגימת השתן בלבד ולא בדגימת הדם.

ביחס לפתידין, שהינו משכך כאבים נרקוטי המהווה סם מסוכן על פי פקודת הסמים, נקבע כי עצם הימצאו בגוף מקים חזקה להשפעתו על הנהיגה, הגם כי מבחינה מדעית שרידי פתידין בשתן אינם בעלי השפעה על הנהיגה. בהמשך נקבע כי אף שדי בפתידין בשתן כדי לבסס את הוראת סעיף 64(ב)(א)(2) לפקודת התעבורה, ביחס לנהיגה בשכרות, הרי שיש ראיות נוספות לביסוס העבירה.

עוד נקבע כי ממצאי המעבדה מצביעים בבירור כי המערער נטל מידזולם ביום התאונה, עובר לתאונה הראשונה. כן נקבע כי

המערער לקח תמהיל של תרופות ממשפחת הבנזודיאזפינים יחד עם פתידין ("קוקטייל") באופן קבוע על רקע משבר בחייו האישיים, תוך שניצל את נגישותו לחומרים המשכרים מכח מקצועו כוטרנר.

בית המשפט דחה את עמדת ההגנה כי ממצאי בדיקות המעבדה שוללים את השפעת החומרים המשכרים על המערער או לפחות מעוררים ספק באשר לקיומה. על יסוד עדויות מומחי המשיבה ועדי הראיה, שתיארו את התנהגות המערער לאחר התאונה הראשונה ולאחר תאונת הרכבת, נקבע כי המערער נהג בשכרות בעת שגרם לתאונות והיה נתון להשפעת כלל החומרים שנטל, היינו סם הפתידין ותרופות הבנזודיאזפינים, שיצרו אפקט סינרגטי שהתבטא בתסמינים הקליניים בהם לקה.

לפיכך נקבע כי הוכחו יסודות עבירות הנהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, בין מכח הגדרת "שיכור" לפי הפקודה בסעיף 64ב(א)(2) או 64ב(א)(4) ובין לפי יסודות השכרות המוגדרים בסעיף 34ט לחוק העונשין.

16. בית המשפט בחן את הסימנים הקליניים המאפיינים את השפעת החומרים האמורים ואשר הופיעו אצל המערער. נקבע כי המערער עצמו אישר כי לקה באמנזיה (שכחה) ביום האירוע. נקבע כי המערער סבל מאמנזיה ביחס לתאונות הדרכים, הגם שבטענה שונה: באופן מוחלט ביחס לתאונה הראשונה ובאופן חלקי ביחס לתאונת הפולקסווגן והרכבת. עוד נקבע כי הגרסה השקרית שמסר בחקירתו הראשונה נמסרה על רקע האמנזיה בה לקה וחוסר רצונו לחשפה. כן נקבע כי זכרונו שב אליו בהדרגה, לאחר תאונת הרכבת.

17. בית המשפט קיבל את קביעת מומחה המשיבה, הטוקסיקולוג ד"ר אלמוג (להלן: ד"ר אלמוג) לפיה המערער נטל את המידזולם בהזרקה בשעה 11:15 ביום האירוע. הקביעה התבססה על כך שעד לעזיבתו את המקום בו ביקר לאחרונה מתוקף עבודתו בשעה 11:15 תפקד כשורה, ותאונת הדרכים הראשונה התרחשה בשעה 11:35, ומיד לאחריה נצפה אצלו תפקוד לקוי ואמנזי. נקבע כי הנסיבות עליהן נסמך ד"ר אלמוג בקביעתו זו הוכחו כדבעי. בנוסף נקבע כי המערער הגיע למקום התאונה הראשונה אף שהמקום אינו מצוי במסלול נסיעתו והוא לא התכוון להגיע אליו, דבר המלמד על אובדן התמצאות במרחב לאחר נטילת המידזולם, וכי זהו תסמין נוסף המאפיין את השפעת התרופה ואשר תומך במסקנה כי המערער נטל אותה בסמוך קודם לכן.

18. בנוסף עמד בית המשפט על התרשמות נהג הרכב השני והנוסע בתאונה הראשונה. השניים העידו על התרשמותם מהתנהגות המערער מיד לאחר התאונה הראשונה, ולפיה הוא התנהג בצורה מוזרה, היה רדום ומבולבל, מרושל למראה, כשכתמי דם על חולצתו, גומייה מלופפת על זרועו ומזרקים זרוקים ברכבו. נהג הרכב השני גם העיד כי לאחר שהמשיכו בדרכם הבחין שהמערער נוהג באופן מוזר. השניים אף פנו למשטרה לאחר שנודע להם על תאונת הרכבת, שאירעה כעשרים דקות לאחר התאונה עם רכבם, בחשד כי המערער מעורב בה ולנוכח חשדם כי נהג תחת השפעת סמים. נקבע כי לעדויותיהם של השניים יש משקל רב. בית המשפט ציין כי אף שעדים אלו אינם אנשי מקצוע, די היה במראה עיניהם כדי להבחין בהתנהגותו החרیגה של המערער וכי בדיעבד אישרו בדיקות המעבדה את חשדם. לכך הצטרפה העובדה כי כל המומחים, לרבות מומחי ההגנה, קבעו כי המערער נטל את המידזולם כ-15-20 דקות לפני התאונה הראשונה וכי השפעת התרופה היתה בשיאה בעת התאונה הראשונה.

בנוסף נקבע כי גם לאחר תאונת הפולקסווגן ניכרה התנהגות חריגה של המערער. מוכר הדובדבנים, שעמד בסמוך למקום עמוד 6

התרחשות התאונה, העיד כי לאחר שהוציא את המערער מרכבו נראה המערער אדיש ומטושטש. נקבע כי אין בטרומה של התאונה השניה כדי להסביר את האיטיות, האדישות והנמנום שניכרו בהתנהגותו לאחריה. כך גם נקבע כי חוסר השקט עליו העיד השוטר שגבה את הודעתו הראשונה של המערער בסמוך לתאונת הרכבת, כמו גם העובדה כי מעייניו של המערער היו נתונים באותה עת לארגז התרופות שברכבו, ואשר פורשו על ידי השוטר כנובעים מהטרומה שחווה, מקורם בהשפעת החומרים המשכרים שנטל.

19. לפיכך, נקבע כי הסימנים הקליניים בהתנהגות המערער הם סימנים מובהקים להשפעת שלוש התרופות שנטל. כך גם העובדה כי המערער היה מעורב בשתי תאונות דרכים, אחת אחר השניה תומכת במסקנה כי נהג בשכרות. התסמינים הקליניים החלו לפני תאונת הרכבת והמשיכו לאחריה, ומכאן שלא נגרמו בעטיה של תאונת הרכבת, והם מהווים ראיה מכרעת לנהיגתו בשכרות "בדגש על השפעת המידזולם שנטל כרבע שעה טרם תאונת הקאיה" (התאונה הראשונה).

20. בהתייחסו לממצאי המעבדה, קבע בית המשפט כי אלו מציינים תמונה לפיה הריכוזים הנמוכים שנמצאו בדם ובשתן של המערער שוללים לכאורה כי היה נתון להשפעת החומרים המשכרים. אולם בהמשך ולאחר שבחן את כלל עדויות המומחים, הגיע בית המשפט למסקנה הפוכה, כפי שיפורט להלן.

21. נקבע כי המערער היה מודע לקוקטייל התרופות שנטל ולמידת השפעתן, לרבות השפעתן על נהיגה. כן נקבע כי הוכחה בקיאותו בחומרים אלו הן מתוקף מקצועו והן על בסיס נסיונו האישי. ביחס לכפירתו בנטילתן בחקירתו במשטרה ובמענה לכתב האישום נקבע כי ניכרה מגמת הסתרה ברורה, הצגת מצג שקרי ושמירה על זכות השתיקה. בית המשפט ציין כי בפתח עדותו אישר המערער לראשונה כי נטל פתידין ומידזולם ונמנע מלפרט אימתי ובאיזו כמות. עוד טען כי נטל את המידזולם דרך הפה ולא בהזרקה. טענתו כי נטל את המידזולם דרך הפה ולא באמצעות הזרקה, כפי שמקובל בישראל, נדחתה על ידי בית המשפט. נקבע כי מדובר בגרסה שנועדה להפחית ממידת ההשפעה של התרופה, לנוכח עדויות המומחים כי בנטילה פומית השפעתה פחותה. נקבע כי אין לתת אמון בטענתו זו של המערער וכי מדובר בגרסה כבושה שנמסרה לאחר שנחשף לעדויות המומחים, אף מטעמו, שקבעו בוודאות שנטל מידזולם ביום התאונה. לפיכך קבע בית המשפט כי המערער היה מודע היטב להשפעת התרופות שנטל ולפרק הזמן בו היה נתון להשפעתן. הוא נטל מידזולם כרבע שעה לפני התאונה הראשונה והשפעתה עליו היתה מיידית ובעלת עוצמה; הוא נטל כדור ווליום ערב התאונות ומספר ימים לפני כן נטל פתידין. לתרופות אלו יש השפעה מצטברת והמערער היה מודע לכך.

יחד עם זאת, לאחר בחינת עדויות מומחי המשיבה ומומחי ההגנה, קבע בית המשפט כי מומחי ההגנה התעלמו מקיומה של "הקליניקה" – התסמינים שניכרו בהתנהגותו של המערער, עליהם העידו עדי הראיה – בטענה כי זו אובחנה על ידי הדיוטות. נקבע כי יד הסימנים הקליניים על העליונה "בדגש על השפעת המידזולם ובהינתן הסינרגיה בין התרופות ממשפחת הבנזודיאזפינים לבין הפתידין". עוד נקבע כי ממצאי המעבדה אינם שוללים או מפריכים את הסימנים הקליניים.

22. בנוסף נקבע כי עצם קיומו של פתידין בדגימת השתן מבסס את הוראת סעיף 64ב(א)(2) לפקודת התעבורה שכן לפי ההלכה הפסוקה הביטוי "שבגופו מצוי" מתייחס גם לסם המצוי בשתן ולא רק בדם ובלי זיקה למידת השפעתו על מי שנטל אותו. עוד נקבע כי קיימות ראיות נוספות לביסוס העבירה של נהיגה בשכרות.

נקבע כי לאור הממצא כי המערער נטל מידזולם כ- 30-40 דקות לפני תאונת הפולקסווגן והיה נתון להשפעתה (לנוכח תמימות הדעים בקרב המומחים כי השפעת התרופה היתה בשיאה בין מחצית השעה לאחר נטילתה ועד שעה לאחר נטילתה), קמה החזקה שבסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין, בהיות המידזולם בבחינת "גורם מסמם אחר". נקבע כי המערער הכניס עצמו מדעת למצב של שכרות משבחר להמשיך ולנהוג לאחר נטילת התרופה ובהיותו מודע להשפעתה.

23. הגרסה השקרית שמסר מיד לאחר תאונת הרכבת נועדה, כך קבע בית המשפט, להסתיר את "החור השחור" שנפער בזכרונם בידועו כי אמנזיה היא תסמין מובהק של מידזולם. עדי הראיה העידו על תסמינים נוספים (בלבול, ידישות ונמנום) וכל אלו הם בבחינת ראייה מכרעת להשפעת החומרים המשכרים על המערער בעת נהיגתו. על בסיס זה מצא בית המשפט כי ממצאי המעבדה מאששים את המסקנה, כי המערער היה נתון להשפעה של החומרים המשכרים שכן תוצאותיהם מלמדות על כך שהחומרים ניטלו בתכוף למועד התאונות.

24. בהסתמך על מומחי המשיבה והמומחים מטעם המערער, נקבע כי ייחודה של המידזולם בכך שלא ניתן לצפות מראש את דרך השפעתה ולכן אין מינון אחיד לנטילתה (הינו: כי המינון נקבע לפי גיל המטופל, מצבו הרפואי ותגובותיו לתרופה, כאמור בסעיף 213 להכרעת הדין). לפיכך, אין לייחס משקל למידת ריכוז המידזולם בדגימת הדם שכן לא ניתן לדעת איזה מינון נטל המערער לשם השגת ההשפעה המבוקשת. ממצאי המעבדה אינם משקפים את מידת השפעת התרופה על מצבו הנפשי-קוגניטיבי של המערער, ורק התסמינים הקליניים מעידים על כך. תסמינים מובהקים אלו מהווים ראייה מכרעת להיותו נתון להשפעת החומרים המשכרים שנטל לפני נהיגתו בדגש על המידזולם ובצירוף יתר החומרים ששרידיהם נמצאו בגופו.

25. בית המשפט קיבל את עמדת מומחי המשיבה לפיה משנמצאו שרידי פתידין בדגימת השתן של המערער מעיד הדבר על הימצאו של פתידין גם בדמו, אף אם בריכוז נמוך. בנוסף, קיבל בית המשפט את עמדתם כי השילוב של הפתידין עם המידזולם והווליום העצים את מידת ההשפעה של התרופות. נקבע, כי התסמינים הקליניים שנצפו הם ראייה לנטילת כלל סוגי החומרים המשכרים, שכן לא ניתן להבחין בין השפעותיהם השונות, הגם שברור כי השפעת המידזולם היתה האפקטיבית ביותר. כך גם נקבע כי אין כל סתירה בין הקביעה כי הפתידין לבדו נעדר כל השפעה לנוכח ריכוזו הנמוך, והבלתי ידוע בדם, לבין הקביעה כי נודעת לו השפעה סינרגטית.

בנוסף נקבע כי מומחי ההגנה התעלמו מהממצאים הקליניים. נדחתה העמדה כי אין משקל לעדי ראייה הדיוטות בהקשר זה ונקבע כי המערער עצמו הודה שלקה באמנזיה ועדויות עדי הראיה עולות בקנה אחד עם הסימנים הקליניים המאפיינים את החומרים המשכרים האלו, גם לשיטת מומחי ההגנה.

ביחס לייחודה של תרופת המידזולם נקבע כי המחקרים האמפיריים עליהם התבססו מומחי ההגנה אינם תואמים בהכרח את נסיבות המקרה כאן.

26. בסופם של דברים דחה בית המשפט את עמדת ההגנה כי ממצאי המעבדה שוללים את השפעת החומרים המשכרים על המערער או לפחות מעוררים ספק באשר לקיומה. על יסוד עדויות מומחי המשיבה ועדי הראיה נקבע כי המערער נהג בשכרות בעת עמוד 8

שגרם לתאונות והיה נתון להשפעת כלל החומרים שנטל, היינו סם הפתידין ותרופות הבנזודיאפזים שיצרו אפקט סינרגטי שבא לידי ביטוי בתסמינים הקליניים בהם לקה.

נקבע כי הוכחו יסודות עבירות הנהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודה, בין מכח הגדרת שיכור לפי הפקודה בסעיף 64ב(א)(2) או 64ב(א)(4) ובין לפי יסודות השכרות המוגדרים בסעיף 34ט לחוק העונשין.

27. לבסוף, ובהתייחס ליסודות עבירת ההריגה, נקבע כי המערער נהג בשכרות ובכך לימד על עצמו כי היה אדיש או קל דעת לתוצאות המסתברות של נהיגתו בשכרות ובהן האפשרות לגרימת תאונה קטלנית.

28. כן נקבע כי התקיים במערער היסוד הנפשי של מודעות כנדרש להרשעתו בהריגה, משום שהמודעות הנדרשת להוכחת יסודות העבירה אינה לצפיית התרחיש כפי שאירע אלא לצפיית אפשרות לגרימת מוות. נהיגה בשכרות מקימה חזקת מודעות לתוצאה קטלנית. היתקעות על מסילת הרכבת היא תרחיש אפשרי שהיה על המערער לצפותו, בין אם אירע שימוט ובין אם לאו, שכן כל התנגשות צופה בחובה את הסכנה לקיפוד חיי אדם.

בנהיגתו בשכרות תוך הפרת חוקי התעבורה ואי קיום חובת הזהירות כלפי הנוסעים בדרך גרם המערער לתאונה בעטייה נקטלו חיי אדם. הוכחו יסודות עבירת ההריגה וממילא גם יסודות עבירת גרם חבלה חמורה.

29. עוד נקבע כי אין מחלוקת בדבר אחריותה של הרכבת בגרימת התאונה וכי אילו נקטה באמצעי זהירות היתה מפחיתה את הסיכון לגרימת תאונות לרבות התאונה הנדונה. יחד עם זאת, נקבע כי רשלנות הרכבת מתווספת לשרשרת הגורמים לתאונה אך אינה מנתקת את הקשר הסיבתי בין אדישותו ופזיזותו של המערער לבין התוצאות הקטלניות של תאונת הרכבת.

העבירות הנוספות

30. על בסיס עדויותיהם המהימנות של הנהג והנוסע ברכב שעמו התנגש המערער בתאונה הראשונה, ובהעדר גרסה מפיי המערער בהתייחס לתאונה זו, הרשיע אותו בית המשפט בנהיגה רשלנית. בנוסף, ועל יסוד הודאתו, הרשיע בית המשפט את המערער גם בשימוש בסם מסוכן לצריכה עצמית ובניפוק תכשיר שלא לפי מרשם.

תמצית גזר הדין

31. בית המשפט קמא קבע כי אף שחלקו של המערער דומיננטי ומכריע לגרימת התאונה תילקח בחשבון העובדה כי רשלנותה של הרכבת תרמה לתוצאה המחרידה, והדבר יישקל כחלק מנסיבות ביצוע העבירה.

32. בבואו לבחון את נסיבות ביצוע העבירה העמיד בית המשפט לנגד עיניו את המכלול הבא: המערער היה נרקומן, שהשתמש באופן קבוע בסמים, הגם כי מדובר בתרופות שנופק להן מרשם על ידו, תוך שניצל את סמכותו מכח מקצועו כוטריןר; המערער נהג ברכב בעת שהיה תחת השפעת חומרים משכרים וגרם לשתי תאונות דרכים, כשהכניס עצמו מדעת למצב זה; נהיגתו בשכרות היתה טיבה בלעדית אין לתאונה.

בית המשפט עמד על מגמת ההחמרה בענישה בשל נהיגה בשכרות תוך שנלקחה בחשבון העובדה כי המערער הורשע גם בעבירות נוספות ונקבע, כי מתחם העונש ההולם יתייחס לכלל העבירות בהיותן אירוע אחד. לבסוף, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שלוש לתשע שנות מאסר והמתחם לפסילת הרשיון נע בין 15 ל- 30 שנים.

33. בקביעת העונש בתוך המתחם התייחס בית המשפט להליך השיקום שעבר המערער בגין הטראומה שגרמה לו תאונת הרכבת ונקבע כי הוא אינו מהווה עילה לחריגה ממתחם העונש, אף כי ראוי להתחשב בו בתוך המתחם עצמו.

בית המשפט התחשב בכך שהמערער הוכר על ידי הביטוח הלאומי כנכה פוסט טראומה ונקבעו לו בגין כך אחוזי נכות צמיתה. נקבע גם כי אין מקום להתחשב בהליך הגירושין הקשה שעבר, שבעטיו על פי טענתו השתמש המערער בחומרים המשכרים ובסמים. בית המשפט בירך על הדרך שעבר המערער עד היום אך סבר כי לא ניתן להתעלם מכך שלאחר התאונה ובמהלך ההליך המשפטי ניכרה בהתנהלותו מגמה ברורה של הסתרה והצגת מצג שקרי כשהוא נמנע מליטול אחריות על העבירות.

ביחס לחלוף הזמן, נקבע כי כתב האישום הוגש באיחור בלתי סביר וכי לאחר מכן לא אצה הדרך לאיש, לרבות המערער ולהאיץ את ההליך. בית המשפט קבע כי על המערער ליתן את הדין על מעשיו, גם אם באיחור.

טיעוני הצדדים

טענות המערער

34. הערעור נגד הכרעת הדין מופנה כלפי רוב הקביעות העובדתיות ומתייחס לשלוש החטיבות שבה, הן באשר לאופן התרחשות תאונת הפולקסווגן והאחריות לה, הן באשר להעדפת עדויות עדי הראיה על התנהגות המערער כבסיס לקביעה כי היה נתון להשפעת תרופות, אף שממצאי המעבדה מלמדים על היעדר השפעה שלהן והן ביחס לקביעה כי המערער היה נתון להשפעה המשולבת של שלוש התרופות אף שבפועל נטל רק אחת מהן (מידזולם) ביום התאונה והשתיים האחרות ניטלו במהלך השבוע שקדם לה. הערעור התייחס גם לשאלת ריחוק הנזק בין תאונת הפולקסווגן לתאונת הרכבת וכן למשמעות המשפטית של רשלנות הרכבת על אחריות המערער. בנוסף, התייחס הערעור גם לטענה כי קיימת לאקונה משפטית ביחס לאמת המידה לקביעת נהיגה תחת השפעת תרופות, כמקובל לגבי אלוהול.

35. לחילופין, הופנה הערעור נגד גזר הדין. בתמצית, נטען כי בית המשפט קבע כי המערער הוא נרקומן, אף שלמעשה לא צרך את אותו קוקטייל סמים אלא נטל תרופה שבוע קודם לכן וכלל לא יכול היה להיות מודע להשפעתה המשולבת. כן נטען כי לא ניתן משקל ליסוד הנפשי הקרוב יותר לרשלנות, בשים לב לפער בין עבירת ההריגה לעבירה של גרם מוות ברשלנות ללא מענה בחוק למקרי ביניים, כעולה גם מהצעת חוק העונשין (תיקון - עבירות המתה ורשלנות), התשע"ו-2015. נטען כי יש להבחין בין המערער, שנטל ברישום עצמי תרופה להפחתת חרדה במינון נמוך בידעו שהיא מתפנה מהגוף במהירות לבין מי שצורך אלכוהול או סמים לבילוי. עוד נטען כי לא ניתן ביטוי לחלקה של הרכבת באירוע, שבשל מחדלה תאונת דרכים קלה הפכה לאירוע קשה.

נטען כי בית המשפט שגה כשלקח בחשבון את ריבוי הנפגעים, משזה נגרם אך בשל רשלנות הרכבת. כן שגה בכך שהחמיר עם המערער בשל הרשעתו בעבירות הנוספות, הנובעות למעשה מאותו אירוע.

36. עוד נטען כי היה מקום לחרוג ממתחם העונש משיקולי שיקום לנוכח ההליך השיקומי שעבר המערער בעשור האחרון ולאור המלצת שירות המבחן. בנוסף, נטען כי יש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי צדק לנוכח הפגיעה הצפויה לו בהליך השיקום הארוך שעבר ולאחר שנים של עינוי רגשי. הודגש, כי כתב האישום הוגש לאחר ארבע שנים מהאירוע ושמיעת הראיות החלה כשנתיים אחר כך וכיום, כ-12 שנים לאחר האירוע, אין עוד כל תועלת ציבורית מכליאתו של המערער ואין כל צידוק הרתעתי. כן נטען כי בית המשפט זקק לחובת המערער היעדר נטילת אחריות וזאת בשעה שאין הוא יכול להודות בעובדות שאינו זוכר ועומד על זכותו שלא להיות מורשע כל עוד הראיות אינן מוכיחות כי ביצע את המיוחס לו.

37. לבסוף נטען לחוסר מידתיות בפסילת המערער מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 25 שנים, בסך הכל 35 שנה לאחר האירוע. המערער הוא וטרינר של חיות משק והנהיגה חיונית לעבודתו ולפרנסת משפחתו. לפיכך, ביקש המערער להסתפק בפסילה של עשר שנים עד כה. כן נטען כי המערער אינו יכול לשאת בתשלום הפיצוי שחוייב בו משמזה כעשור הוא אינו עובד לפרנסתו והודגש כי משפחות הקורבנות לא תבעו את המערער ולא עמדה בפני בית המשפט דרישה מצידם לפיצוי.

עמדת המשיבה

38. לעמדת המשיבה הכרעת הדין מבוססת על מארג ראיות מוצק, הכולל הכרעה בין עדויות מומחים וממצאי מהימנות ביחס לעדים, ואין כל עילה להתערב בה, שכן עדויות המומחים מטעם המשיבה התיישבו היטב עם עדויות עדי הראיה, עם הנזקים שנגרמו לכלי הרכב ועם הממצאים בזירה.

כן ביקשה המשיבה לדחות את הערעור על חומרת העונש. נטען כי במעשיו של המערער כרוכה מידת אשם גבוהה, שראוי להטיל בגינה עונש הולם. המערער אינו יכול ליהנות מההקלה השמורה למי שהודה, נטל אחריות והביע חרטה כנה. עד היום המערער לא שילם את הפיצויים בהם חוייב ולא הגיש כל בקשה להסדר חוב, אף שבקשתו לעיכוב ביצוע הפיצוי נדחתה על ידי בית

משפט זה.

39. בנוסף, הודגש כי אחריותו של המערער לתאונה היא אחריות לעבירות של מחשבה פלילית בעוד הרכבת אחראית לעבירות של רשלנות. מכל מקום, נטען כי בית המשפט המחוזי לקח בחשבון הן את חלקה של הרכבת והן את הזמן הרב שחלף ממועד התאונה ועד לגזר הדין ואלמלא נסיבות אלה, היה העונש גבוה במידה משמעותית. כך גם אין מקום לקצר את תקופת הפסילה לאור הסיכון שהתגלה בנהיגתו של המערער.

דין והכרעה

40. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, וכפי שאלו נשמעו גם בדיון שהתקיים בפנינו, בהכרעת הדין ובגזר הדין, בפרוטוקול הדיונים ובמוצגים שבתיק בית המשפט קמא, הגעתי למסקנה כי דין הערעור – על שני חלקיו – להידחות.

הערעור על הכרעת הדין

41. הודעת הערעור ארוכה ומפורטת ותוקפת כמעט כל ממצא וממצא שקבע בית המשפט המחוזי. הדיון בערעור יתמקד בטענות המצויות בלב הדברים בלבד. להשוואה, ראו דברי כב' השופט א' גרוניס (כתוארו אז) בע"פ 4115/08 גלעד נ' מדינת ישראל (24.1.2011):

"התנהלות דיונית זו יש בה כדי להחמיץ את אופן פעולתו של הליך הערעור. 'אכן, תפקידה של ערכאת הערעור אינו לבחון מחדש את אשמתו של הנאשם, את צדקתו או את רשעתו; תפקידה הוא להעביר תחת שבט ביקורתה את פסק-הדין של הערכאה הדיונית ולבחון אם 'כשר' הוא או 'פסול', ואם נפל בו פגם היורד לשורשו של עניין' (ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625, 642, מול האותיות ה-ו (2004)). בית המשפט של ערעור אינו חייב להתייחס לכל טענה וטענה המועלת על ידי הצדדים, והוא רשאי להתמקד באלו הנראות בעיניו משמעותיות (ראו למשל, ע"פ 2042/94 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (לא פורסם, 17.1.95)). אתיחס אפוא רק לטענות העיקריות המועלות בערעורים השונים."

זאת ועוד, אף כי נטען שאין המדובר בבחינת מהימנות עדויות אלא בבחינת "ראיות מדעיות וממצאים פיזיקליים" והערכת המשקל שיש ליתן לראיות חיצוניות על פני עדויות, הרי שעיון מדוקדק בטענות הערעור מעלה כי בבסיסן מכוונות הטענות כלפי מידת המהימנות שייחס בית המשפט לעדי הראיה ולעדים המומחים. נכון הדבר, כי באשר לאחרונים, מדובר בחוות דעת מקצועיות, שנבחנו גם מתוכן הן, ולכן נתונות לביקורת ערכאת הערעור. אולם, וכפי שיפורט להלן, הדברים שלובים אלו באלו, ובחינת הטענות על רקע המכלול הראייתי השלם, אשר עליו עמד גם בית המשפט קמא, אינו מגלה עילה להתערבות.

אחריות המערער לתאונת הפולקסווגן

42. בכל הנוגע לחטיבה הראשונה בהכרעת הדין שעניינה שאלת האחריות לתאונה השניה, מבוססת הכרעת הדין על מארג ראיתי, הכולל מספר נדבכים, המתיישבים אלו עם אלו ומורכב מראיות ישירות ונסיבתיות. בכלל זה נמנים עדויות עדי ראיה, הנזקים לכלי הרכב והממצאים בזירת התאונה וכן עדויות מומחים, לגביהם העדיף בית המשפט את חוות הדעת והעדויות מטעם מומחי המשיבה על מומחה ההגנה.

עדי הראיה

43. כעדי ראיה לתאונה העידו בפני בית המשפט מוכר דובדבנים שעמד בשולי הדרך ונהג הפולקסווגן ועדויותיהם נמצאו מהימנות. משתי העדויות גם יחד עולה תיאור דומה של מהלך התאונה ולפיו רכבו של המערער סטה לעבר הנתיב הנגדי והתנגש בפולקסווגן. טענות המערער ביחס למהימנות כל אחד מהעדים נדונו ונדחו על ידי בית המשפט.

נקבע כי הסתירות הנטענות בעדותו של מוכר הדובדבנים בכל הנוגע לשאלה האם ירד מחסום הרכבת והאם ביצע את נסיונות החילוץ של רכב המערער מהמסילה לבדו או עם אנשים אחרים אינן מהותיות ואין לייחס להן משקל לנוכח "הדרמה והטראומה" שחוזה העד, שעסק בחילוץ המערער, ניסה להתריע על הרכב התקוע על המסילה והיה עד לתאונה המחרדה. עוד נקבע כי מוכר הדובדבנים צפה בתאונה מתחילתה ונדחתה גרסת ההגנה כי הלה הסיק מסקנות ביחס להתרחשותה לאחר שתחילה שמע קול נפץ ורק אז הביט במתרחש. בית המשפט סיכם התרשמותו מעד זה כך: "עדות מוכר הדובדבנים מהימנה עלי. לפיה סטה רכב האיסוזו מנתיבו לעבר נתיב הפולקסווגן והתנגש בו. ניתן לקבוע ממצאים על פיה" (פיסקה 83 להכרעת הדין).

ביחס לנהג הפולקסווגן נקבע כי הפרטים שהוסיף בעדותו בפני וועדת פלד (הוועדה שמונתה לחקירת תאונת הרכבת) – כי בעת התאונה שוחח בטלפון באמצעות הדיבורית; כי נסעה לפניו משאית – אינם מהותיים ואינם פוגעים במהימנותו. עוד נקבע כי אף שראוי היה לחקור את החבר עמו שוחח הנהג בעת התאונה על מנת לאשש את גרסתו, הרי שאין במחדל זה כדי "לשמוט את היסוד" תחת התשתית הראייתית שהניחה המשיבה. כן נקבע כי אין בהתנהגותו של נהג הפולקסווגן לאחר האירוע, בכך שלא היה ער לתאונת הרכבת, לאחר שנעל ברכבו בשל פתיחת כריות האוויר ונעילת חגורת הבטיחות, ובכך לא זכר את הסוג והצבע של רכב המערער – כדי לגרוע ממשקל עדותו, משזו נתמכת בראיות אובייקטיביות של נזקי כלי הרכב, מיקומם לאחר התאונה ועדות מוכר הדובדבנים.

44. טענות אלו מעלה המערער גם בפניו ודין להידחות. כידוע, התערבות בממצאי מהימנות על ידי ערכאת הערעור שמורה למקרים חריגים, בין משום שהערכאה המבררת לא התייחסה לסתירות מהותיות, בין משום שבהערכת העדות לא נתנה משקל לגורמים רלבנטיים ובין משום שמסקנותיה מבוססות על ראיות שבכתב או שיקולים שבהיגיון (ראו ע"פ 1193/16 סונגו נ' מדינת ישראל, פסקאות 29-30 (17.5.2018)). חריגים אלו אינם מתקיימים בענייננו.

45. הערכת המהימנות של העד התבססה הן על בחינת דבריו בהודעותיו ובעדותו והן על התרשמותו הישירה של בית המשפט מעדותו. ואכן, עיון בהודעות (נ/13 ו-נ/14) מעלה כי הלה מסר גרסה חד משמעית ומפורטת שבה תיאר כי רכבו של המערער סטה לעבר הרכב השני, פגע בו, הצמיג השמאלי שברכבו של המערער התפוצץ והוא המשיך בנסיעה עד שנעצר על המסילה. על גרסה זו חזר גם בעדותו. לא מצאתי כי נפל דופי בקביעת בית המשפט כי לנוכח הטראומה שחוזה ומאמציו לחלץ את המערער ורכבו ולמנוע עמוד 13

את התאונה, אין בסתירות בין הודעותיו לבין עדותו של מוכר הדובדבנים ביחס למועד ירידת מחסום הרכבת ולסיועם של אחרים בנסיונות חילוץ, כדי לפגום במהימנותו. כך גם לא נפל דופי בהעדפת הגרסה שמסר העד במשטרה, בתכוף לאחר התאונה, על דבריו בחקירתו הנגדית בבית המשפט ביחס לשאלה האם חזה בתאונה רק לאחר ששמע קול התנגשות כלי הרכב. העדפה זו מבוססת על התרשמות בית המשפט כי העד השיב לשאלת הסנגור בעניין זה מבלי שירד לסוף דעתו ובהמשך דבק בגרסתו הראשונית ובקושי להפריד בין מראה עיניים למשמע אוזניים, בשל הרף העין המפריד ביניהם – ואין כל מקום להתערב בה.

יתרה מכך, תיאורו של מוכר הדובדבנים אף עולה בקנה אחד עם התיאור שמסר נהג הפולקסווגן בפני ועדת פלד ולפיו המערער נכנס בו חזיתית בצד שמאל "מהדלת הוא עף לגלגל האחורי ואחרי זה הוא עף" (נ/16ג). ויודגש, כי אין כל קשר בין שני העדים ואף מטעם המערער לא הועלתה כל טענה לתיאום עדויות בין השניים.

46. כך גם לא מצאתי כי יש ממש בטענות המערער ביחס לנהג הפולקסווגן. אין כל אחיזה לטענה כי הלה ניסה לעקוף משאית שנסעה לפניו ובשל כך הבחין ברכבו של המערער ברגע האחרון או לטענה כי הוא היה מטושטש בעת התאונה. העובדה כי לא היה מודע לתאונת הרכבת, נעוצה בכך שהיה סגור ברכבו, לאחר שבתאונה עם המערער נפתחו כריות האוויר והוא לא הצליח לפתוח את דלת הרכב. עיון בתמונה המתעדת את מקום התאונה (נ/15) מלמד כי ממיקומו על הכביש לאחר התאונה לא יכול היה נהג הפולקסווגן לראות את המסילה במקום בו התרחשה התאונה בשל שורת עצים ארוכה שניצבת בתווך ולפיכך, בנסיבות האירוע וכפי שנקבע, הסברו של העד מסבר את האוזן. הערכת מהימנות עדותו, נומקה בהרחבה על ידי בית המשפט, הן בהתייחסו לעדות עצמה והן תוך התייחסות ליתר הראיות מהן ניתן ללמוד על מהלך התאונה, ולא מצאתי כל עילה המצדיקה התערבות.

47. סיכומי של דבר, לא רק ששני העדים מסרו תיאור דומה של מהלך התאונה, כאשר כל תיאור נמסר באופן עצמאי ומבלי שהיה ביניהם כל תיאום, אלא שהתיאור האמור גם מתיישב היטב עם הנזקים שנגרמו לשני כלי הרכב.

הנזקים שנגרמו לכלי הרכב

48. כפי שציין בית המשפט קמא, ברכב הפולקסווגן, שצבעו אדום, נגרם נזק לדופן קדמי שמאלי מהכנף ועד לדלת הקדמית, שכיוונו מקדמת הרכב לאחור, על הדלת היתה פגיעה שהוגדרה על ידי מומחה המשיבה כ"מעיקה פנימה" ואילו על ידי מומחה ההגנה כ"שפשוף" ו"דחיסה קלה"; בורג תמך בגלגל הקדמי שמאלי שבור שבר טרי וסימני שפשוף על החישוק; סימני צבע לבן (של רכב האיסוזו של המערער) מעל לכנף קדמי שמאלי; סימני צבע שחור בחלק התחתון של דלת קדמית שמאלית; פנס איתות קדמי שמאלי שבור; נזק לתפוח זרוע שמאל של ההגה, כתוצאה ממנו יצאה מערכת ההיגוי הקדמית שמאלית מכלל שימוש; נזק לחישוק אחורי שמאלי וכתוצאה מכך יצא ממנו חלק מהאוויר. ברכבו של המערער, שנפגע קשות בתאונת הרכבת, נפגע הצמיג הקדמי שמאלי באורח קשה כתוצאה מהאימפקט בין כלי הרכב ובכנף הרכב ועל דופן הפגוש נמצאו סימני צבע אדום (המשוייכים לפולקסווגן) (לוח תצלומים ת/20, תמונות 29-32 ותמונות 34, 82, 83, 85-102).

49. בבוחנו את מנגנון גרימת הנזקים עמד בית המשפט על מתווה התאונה לפי כל אחד מהמומחים. על פי חוות דעת הבוחן, רכבו של המערער סטה סטייה קלה שמאלה לתוך נתיב נסיעת הפולקסווגן לפני ההתנגשות. מסקנה זו התבססה על הנזקים שנגרמו

לפולקסווגן. לעומת זאת, חוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה היתה כי הפגיעה הראשונית התרחשה בנתיב הנסיעה של המערער כאשר שני כלי הרכב נסעו במקביל, באחת משתי אפשרויות: הראשונה שהצמיג של הפולקסווגן בלט מעבר לדופן הרכב והשניה שבשל המגע הראשוני בין כלי הרכב נחשף הצמיג הקדמי של הפולקסווגן. בית המשפט דחה את שתי האפשרויות המתוארות שהעלה מומחה ההגנה.

נקבע כי מומחה ההגנה התעלם מראיות ברורות – סימני המעיכה, כיוון המעיכה ושרידי צבע המכוניות – המלמדות על מגע מתכתי בין שני כלי הרכב, שמקורו בסטיית רכבו של המערער לעבר הפולקסווגן. עיון בתמונות בלוח התצלומים (ת/20 תמונות מס' 30 ו-31) מלמדות כי הנזק לדלת הפולקסווגן היה נזק משמעותי המתאים לתיאור הבוחן, בעדותו:

"לפי הנזקים אני מסמן את דלת הרכב, הפגיעה היא עם הפינה השמאלית קדמית של האיסוזו באזור הגלגל. ניתן לראות גם בתצלומים של המעיכה של הדלת פנימה ואני מסמן אלכסון פנימה שזה כיוון הנסיעה של האיסוזו, שמאלה לכיוון הפולסווגן כאשר נוצר מגע בין גלגל קדמי שמאלי של האיסוזו לבין הדופן הקדמית שמאלית של הגלגל של הפולסווגן והדלת הקדמית שמאלית של הפולסווגן, כמו שאנחנו רואים בתצלומים יש מעיכה בדלת ומעט אחרי הדלת לכיוון החלק האחורי של הפולסווגן סימני שפשוף" (עמ' 68, ש' 18-23 לפרוטוקול).

כך גם נקבע כי מומחה ההגנה הציג מסקנות סותרות ביחס לעוצמת הנזק שנגרם לדלת הקדמית שמאלית של הפולקסווגן, בעוד שבמקום אחד גרס כי מדובר בשפשוף קל הרי שבמקום אחר ציין כי מדובר במכה משמעותית (פיסקה 33 להכרעת הדין, בהפניה לאיור 23 ולסעיף 4.29 לחוות דעת מומחה ההגנה). עיון בחוות דעת המומחה מטעם ההגנה מאשש את מסקנת בית המשפט.

50. בית המשפט קמא גם עמד על כך כי מומחה ההגנה לא נתן הסבר לנזק שנגרם לחישוק האחורי-שמאלי של הפולקסווגן והעיון בחוות הדעת מאשש קביעה זו. לעומתו העיד בוחן התנועה:

"לגבי הגלגל האחורי, כתוצאה מההתנגשות הראשונה עם הפולסווגן בגלגל הקדמי והדלת, הפולסווגן נהדף ימינה עם כיוון נסיעתו ואז החלק האחורי נחשף והיות האיסוזו המשיך בסטייה שמאלה לכיוון נסיעתו הוא פגע בגלגל האחורי (שמאלי - ג'.ק.). וזה ההסבר לנזקים בפולסווגן". (שם, ש' 24-26)

51. בית המשפט התייחס גם לנזק שנגרם לצמיג הקדמי שמאלי ברכבו של המערער ואימץ את עמדת בוחן התנועה, כי הנזק לצמיג נגרם בשל האימפקט הראשון בקידמת כלי הרכב. בערעור תוקף המערער קביעה זו בטענה כי מדובר בהשערה בלתי מבוססת ובלתי סבירה. אלא, וכפי שצוין בהכרעת הדין, המומחה מטעמו אישר בחקירתו הנגדית כי האויר בגלגל הקדמי שמאלי יצא בהתנגשות הראשונה בחלק הקדמי של הפולקסווגן. באותה נשימה גם ציין כי יש פגיעה גם בגלגל האחורי של הפולקסווגן וכי מדובר במכה משמעותית שצריכה להשפיע על סימני החריטה (עמ' 277, ש' 20-26). גם בחוות דעתו אישר מומחה ההגנה כי התרחיש לפיו הצמיג הקדמי שמאלי ברכבו של המערער נוקב כתוצאה מהפגיעה עם ברגי הגלגל השמאלי קדמי של הפולקסווגן, הוא תרחיש אפשרי (פיסקה 44 להכרעת הדין וההפניות שם). על רקע זה, יש לדחות את טענת המערער בהקשר זה.

בנוסף, קיבל בית המשפט את חוות דעתו של מומחה הצמיגים מטעם המשיבה שקבע כי עומק הקרעים בצמיג רכבו של המערער מלמד על גרימתם כתוצאה מהאימפקט ודחה את הטענה שהציג בפניו ב"כ המערער לפיה נזקי הצמיג נגרמו או הוחמרו עקב תאונת הרכבת. ואכן, עיון בחוות הדעת (ת/56) מלמד כי קביעת המומחה לפיה הגלגל הקדמי שמאלי של רכב המערער לא גרם לתאונה אלא נפגע במהלכה ובגללה, מבוססת כראוי ומנומקת בצורת הקרעים ובכיוונם ההיקפי ומבחינה בין הקרעים שנגרמו בתאונת הדרכים לבין הפגיעות שנגרמו בתאונת הרכבת, לפי צורתם וחומרתם. חיזוק למסקנתו מצא המומחה בסימן ומיקום החריץ שהותיר חישוק רכבו של המערער על הכביש וכן בגיל הצמיג ובכך שלא נמצאו בו ממצאי כשל או נסיעה בלחץ נמוך. כאמור, חוות דעת זו מבוססת היטב, לא נסתרה ואין כל מקום להתערב בממצאיה.

כך גם, בניגוד לנטען בהודעת הערעור, בחן בית המשפט קמא את הטענה כי הסימנים השחורים על דלת הפולקסווגן נגרמו ממגע של צמיג רכבו של המערער ומצא לדחותה לנוכח הממצאים הראייתיים (סימני המעיכה, כיוון המעיכה ושרידי צבע המכוניות) כמו העדר שרידי צמיג על דלת הפולקסווגן או סימנים המעידים על הטבעת צמיג על פני הדלת. עוד ציין בית המשפט כי טענה זו אף סותרת את עמדת מומחה ההגנה כי שני כלי הרכב נסעו במקביל.

מתווה החריץ על הכביש

52. העדפת חוות דעתו של בוחן התנועה התייחסה גם לבחינת הממצאים בזירה.

על הכביש בתוך נתיב נסיעתו של הפולקסווגן, כשלושים סנטימטרים מקו ההפרדה, נמצא חריץ שאורכו 14.6 מטרים ותחילתו בקו ישר ועבה במקביל לקו ההפרדה בין הנתיבים ובהמשך הוא מתעקל בקשת לשמאל עד למסילה (ת/20, תמונות 33-35). אין מחלוקת, כי החריץ נגרם על ידי חישוק הגלגל הקדמי שמאלי ברכבו של המערער, לאחר יציאת האוויר מהצמיג וכתוצאה מכך נוצר חיכוך ומגע ישיר בין החישוק המתכתי לאספלט, דבר שמותיר סימני חריצה. בית המשפט קיבל את עמדות מומחי המשיבה - בוחן התנועה ומומחה הצמיגים - כי אין לייחס משקל רב לקצב יציאת האוויר מהצמיג וכי מדובר בפרק זמן שולי שהשפעתו על קביעת מקום האימפקט היא זניחה.

53. אמנם, בית המשפט התייחס לכך שהבוחן לא לקח בחשבון, בין היתר, "נתון פיזיקלי ברור ומובהק", מדידת זמן יציאת האוויר בהתרחש האימפקט עם צמיג רכבו של המערער, אך מסקנתו של בית המשפט לגבי מיקום האימפקט התבססה בנוסף לעדות הבוחן, גם על קבלת חוות דעתו של מומחה הצמיגים ממנה עלה כי הקרעים שנוצרו בצמיג רכבו של המערער כתוצאה מהאימפקט היו גדולים מאוד, ובהתחשב בכך שבעת התאונה, נשא רכבו של המערער מטען במשקל של למעלה מ-500 ק"ג, הואץ קצב יציאת האוויר מהצמיג ומכאן שהאימפקט התרחש בסמוך מאוד לתחילת מתווה החריץ. על רקע הסבר זה ובהינתן כי טענות מומחה המערער בהקשר זה מבוססות על מחקר ישן, בנתונים שונים מנתוני התאונה ומבלי שנלקחה בחשבון, לצורך חישוב המרחק כפי שנעשה, השפעת האימפקט על מהירות הנסיעה - אין מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט.

54. זאת ועוד, מיקום האימפקט בתחילת מתווה החריץ מתיישב עם הראיות האחרות בדבר סטיית רכבו של המערער מנתיב נסיעתו לנתיב הנגדי, כאשר הסטייה קדמה לאימפקט שהתרחש סמוך לקו ההפרדה, כעולה מתיאורו של מוכר הדובדבנים שהעיד כי עמוד 16

רכבו של המערער סטה לשמאל, פגע בפולקסווגן ובשל כך התפוצץ הצמיג השמאלי שלו. הסטייה לא היתה חדה אלא הדרגתית ולכן תחילת החריוץ בקו ישר ובהמשך, בשל יציאת האוויר מהצמיג השמאלי שברכב המערער, מתעקל החריוץ לשמאל.

העדפת חוות הדעת של מומחי המשיבה

55. מהאמור לעיל עולה כי אופן גרימת הנזקים הוסבר על ידי מומחי המשיבה, באופן העולה בקנה אחד עם העדויות. לפיכך נקבע כי לבוחן התנועה יתרון ברור על מומחה ההגנה, הנובע מכך שהוא נכח בזירה מיד לאחר התאונה והתרשם מהממצאים באופן בלתי אמצעי. בית המשפט קבע כי ניתן היה לצפות ממומחה המשיבה להגיש חוות דעת יסודית ומפורטת יותר ותשריט מדויק יותר, אולם בעדותו השלים את החסר בתשובות מקצועיות ובמסקנות שעוגנו היטב בראיות כמו גם בעדויות עדי הראיה. חוות דעת מומחה ההגנה, לעומת זאת, היתה מגמתית והיו בה סתירות פנימיות ששטמו את הבסיס ממסקנותיה.

בנוסף, מנה בית המשפט שיקולים נוספים להעדפת עמדת מומחי המשיבה, ביניהם העובדה כי לא עלה בידו של מומחה ההגנה להסביר את הנזק שנגרם לחישוק האחורי שמאלי של הפולקסווגן; את הימצאות הפולקסווגן בנתיבו שלו ולא בנתיבו של המערער לנוכח הטענה כי הוא זה שסטה לעבר רכבו של המערער; את סימני הצבע האדום שנמצאו על דופן הפגוש ובכנף רכבו של המערער המעידים על מגע מתכתי בין כלי הרכב. שיקולים אלו תומכים בדחיית חוות הדעת מטעם מומחה ההגנה ומאשרים את הקביעה כי בעוד שחוות הדעת מטעמו אינה מבוססת ואין בה כדי לתת הסבר לנזקים שנצפו ולממצאי הזירה, הרי שחוות דעת בוחן התנועה מתיישבת היטב "עם הראיות, ההיגיון והסבירות".

56. דעתי דומה. עדויות מומחי המשיבה לעניין התרחשות התאונה מתיישבות היטב עם עדויות שני עדי הראיה (מוכר הדובדבנים ונהג הפולקסווגן), עם הנזקים שנגרמו לכלי הרכב ועם מתווה החריוץ בכביש. ובסיכומי של דבר, כפי שצוין בית המשפט קמא, אחריות של המערער לתאונה נקבעה על בסיס מארג ראיות של ראיות ישירות ונסיבתיות, שבהצטרפן זו לזו מבססות את אחריות המערער מעבר לספק סביר. קביעתו של בית המשפט מנומקת כדבעי ולא מצאתי מקום להתערב בה.

נהיגה תחת השפעת חומרים משכרים

57. בדומה לחטיבה הראשונה, כך גם בקביעה כי המערער נהג תחת השפעת חומרים משכרים בזמן התאונות שהיה מעורב בהן, נודע משקל גבוה לעדויות עדי הראיה ביחס להתנהגות המערער: הנהג והנוסע ברכב הקאיה בתאונה הראשונה, בעלי הרפתות שבהן ביקר המערער לפני התאונות, מוכר הדובדבנים (שהיה עד לתאונת הפולקסווגן ולתאונת הרכבת) והשוטר שגבה את הודעתו הראשונה של המערער לאחר תאונת הרכבת. בנוסף, עמד בית המשפט על ממצאי הבדיקות וחוות הדעת הרבות שהוגשו מטעמים של שני הצדדים גם יחד. הכרעתו התבססה על העדפת חוות הדעת מטעם המשיבה ביחס למשמעות הריכוזים הנמוכים של התרופות בבדיקות המעבדה ולקיומו של אפקט סינרגטי ביניהן, תוך מתן משקל גבוה לעדויות האמורות. נקבע כי המומחים מטעם המערער התעלמו מהממצאים הקליניים, אף כי שלגבי חלקם אישר המערער עצמו את קיומם, ואף שהתיאורים עולים בקנה אחד עם הסימנים הקליניים המאפיינים את השימוש בתרופות גם לשיטת מומחי ההגנה. לפיכך נקבע, על יסוד עדויות מומחי המשיבה ועדי הראיה, כי

המערער נהג בשכרות בזמן התאונות והיה נתון להשפעת כלל החומרים שנטל, שיצרו אפקט סינרגטי שבא לידי ביטוי בתסמינים הקליניים.

58. ביתר פירוט, נקבע ביחס למידזולם, כי ממצאי המעבדה מצביעים בבירור כי המערער נטל מידזולם ביום התאונה, עובר לתאונה הראשונה, כן צוין כי ב"כ המערער אישר בסיכומיו כי המידזולם נטל ביום האירוע. בית המשפט התייחס לעדויות בעלי הרפתות שבהן ביקר המערער בבוקר לפני התאונות - כשאת האחרונה בהן עזב סמוך לשעה 11 בבוקר - לפיהן תיפקד באופן תקין, לעומת עדויות הנהג והנוסע ברכב הקאיה שהעידו על תפקודו הלקוי והאמנטי של המערער. הודגש, כי ביחס לתאונה הראשונה סבל המערער מאמנזיה מלאה וביחס לתאונה השניה מאמנזיה חלקית. על רקע מעבר חד זה, קיבל בית המשפט את הערכתו של מומחה המשיבה, ד"ר אלמוג, כי המערער נטל את המידזולם בשעה 11:15, לאחר עזיבתו את הרפת האחרונה שבה ביקר ולפני התאונה הראשונה, שהתרחשה בשעה 11:35. עוד נקבע כי המערער נטל את התרופה בהזרקה ולא בנטילה פומית, כפי שטען.

59. כמו כן עמד בית המשפט על התנהגותו של המערער על פי התיאורים שמסרו נוסעי רכב הקאיה בתאונה הראשונה ועדי ראיית לתאונת הפולקסווגן והרכבת - אותם כינה "סימנים קליניים" ואשר כללו אמנזיה; חוסר התמצאות במרחב; בלבול, התנהגות רדומה ותגובות איטיות - וקבע כי מדובר בסימנים מובהקים להשפעת התרופות. בתוך כך דחה בית המשפט את הטענה כי תסמינים אלו נבעו מהטראומה שחוזה המערער בשל תאונת הרכבת, משום שהתסמינים החלו לפניה. גם בעובדה כי המערער היה מעורב בשתי תאונות דרכים, אחת אחר השניה, ראה בית המשפט תמיכה במסקנה כי המערער נהג בשכרות.

60. בנוסף התייחס בית המשפט לסירובו של המערער לתת דגימות דם ושתן כשעה לאחר תאונת הרכבת (כשרק מאוחר יותר חזר בו מסירובו) וקבע כי סירובו נבע מחשש שמא יפלילו אותו הבדיקות.

61. המערער העלה טענות רבות כלפי קביעותיו של בית המשפט קמא, אולם לא מצאתי כי יש בטענותיו להצדיק התערבות ערכאה זו.

עדי הראיה

62. ראשית וכפי שציין בית המשפט נודע משקל רב לתיאורי עדי הראיה את התנהגות המערער בזמן התאונות ובייחוד תיאורי הנהג והנוסע ברכב הקאיה בתאונה הראשונה. מתוך עדויות שני אלה מצטיירת תמונה שאינה תואמת את מצבו של נהג סביר. חשיבות רבה נודעת לעובדה כי שני העדים תיארו תגובות והתנהגות תואמת מבחינת מאפייניה את ההתנהגות הצפויה בקרב מי שמשתמש בתרופות שנמצאו בבדיקות הדם.

כך תיאר נהג רכב הקאיה את התרשמותו מהמערער בשיחה שלאחר התאונה: "אני רוצה לציין כי ההתנהגות של הנהג לא היתה נורמלית כדוגמה כשאני שואל שאלה לוקח לו הרבה זמן לתת תשובה והדיבור שלו היה איטי מאוד, נראה כאילו רדום" (ת/69)

הודעה מיום 15.6.2006 ש' 17-20). עוד מסר, כי לאחר שלקח את פרטי המערער והמשיך בנסיעה כשהמערער נוסע מאחוריו, עלה בו חשש כי המערער "ייכנס בו" שוב משום שנהג באופן מוזר "כל פעם התקרב אלי יתר על המידה ובולם בלימה מהירה וגם גדי שישב לידי אמר לי הוא יעשה שוב תאונה" (שם). גם חברו, שנסע עימו ברכב, מסר בהודעתו כי "הנהג נראה המום ולא נראה נורמלי ושפוי" וכן כי נראה רדום ומסטול ותחת השפעה כלשהי ולא כשיר לנהיגה (נ/8).

63. לא מצאתי כל עילה להתערב בקביעות המהימנות ובמשקל הגבוה שייחס בית המשפט לעדים אלו. שני העדים הם בבחינת עדים אובייקטיביים, חסרי אינטרס, שהעידו בסמוך לתאונה על אשר ראו. התיאורים שמסרו מפורטים והטענה כי הושפעו מהדיווחים על תאונת הרכבת חסרת כל ביסוס. לא רק זאת, אלא שתיאורים חד משמעיים אלו מלמדים על תסמינים מובהקים העולים בקנה אחד עם הסימנים הצפויים משימוש בתרופות שנמצאו בבדיקות המעבדה ואשר אין להם כל הסבר אחר, בייחוד לנוכח העובדה כי לקוחותיו של המערער בבוקר אותו יום (לפני התאונה) העידו כי מנהגו היה רגיל בתכלית. על חשיבות התיאורים מפייהם של עדי הראיה עמד מומחה המשיבה, ד"ר אלמוג, בציינו כי מדובר במידע בעל "ערך אדיר" של אנשים שמסרו תיאור מתאים לידע הפרמקולוגי מבלי שידעו (עמ' 190, ש' 30) וכי בבדיקות המעבדה מחזקות את המסקנה שעולה מתיאורי העדים (עמ' 200, ש' 1), ואין לי אלא להסכים עימו.

64. שנית, המערער עצמו אישר כי כלל אינו זוכר את התאונה הראשונה או כיצד הגיע למקום (עמ' 231). תסמין זה, של אמנזיה מוחלטת ביחס לתאונה הראשונה ואמנזיה חלקית ביחס לתאונת הפולקסווגן, מצטרף ליתר התסמינים שתוארו ומתיישב באופן מוחלט ומובהק עם התמונה הקלינית הצפויה מהשימוש באותן תרופות. בנוסף, הטענה כי אין באמנזיה כשלעצמה כדי להעיד על פגיעה בתפקודים המוטוריים האחרים, אינה מועילה למערער שכן אותה פגיעה נוספת במקרה של המערער לא הוסקה על בסיס הופעת האמנזיה אלא על בסיס עדי ראיה שתיארו את דבר קיומה, מה גם שפרופ' אמיתי, שהעיד מטעם המערער, אישר כי בשלב אובדן הזיכרון יש בעיה קשה לנהוג (עמ' 310).

65. סיכומם של דברים בעניין זה, תיאורי העדים ואישור המערער עצמו שחוזה אמנזיה, מצטרפים לכדי תמונה התנהגותית, עליה עמד בית המשפט, הכוללת אמנזיה, חוסר התמצאות במרחב, בלבול, התנהגות רדומה ותגובות איטיות, העולה בקנה אחד עם התוצאות הצפויות של השימוש בתרופות - וכפי שעלה גם מדברי מומחי ההגנה (כך למשל העיד ד"ר שמיר כי חוסר התמצאות במרחב ובלבול הם תוצאות אפשריות של שימוש במידזולם (עמ' 327, עמ' 329)); פרופ' דומב בעמ' 296, פרופ' אמיתי בעמ' 304) ואשר שונה בתכלית מהתנהגותו של המערער בסמוך לפני התאונה הראשונה. סימנים אלו, אם כי במידה מתונה יותר, ניכרו בהתנהגות המערער גם לאחר התאונה השניה, כפי שעלה מעדות מוכר הדובדבנים שתיאר את התנהגות המערער כ"המום, לא מבין מה קרה, נראה לי כמו עייף... היה אדיש... רק ביקש סיגריה". העובדה כי סימנים אלו ניכרו במידה פחותה בהתנהגותו של המערער גם לאחר תאונת הפולקסווגן תומכים גם הם במסקנה כי הם תוצאה של התרופות שנטל ואשר השפעתן פחתה - אם כי לא נמוגה - בפרק הזמן הקצר שחלף בין שתי התאונות. לנוכח העובדה כי סימנים אלו הופיעו במידה חריפה יותר עוד קודם לתאונת הרכבת לא ניתן לקבל את הטענה כי הם תוצאה בלעדית של הטראומה שחוזה המערער בשל תאונת הרכבת.

חוות דעת המומחים

66. בנוסף לתיאורים אלו, נדרש בית המשפט לתוצאות בדיקות המעבדה ולחוות הדעת של המומחים. בית המשפט סקר את עמדות המומחים כולם, הן ביחס לשאלת משמעות המינונים שנמצאו בבדיקות והן ביחס לאפשרות להשפעה סינרגטית גם במינונים אלו.

ככלל, נדחתה עמדת מומחי ההגנה לפיה בדיקות המעבדה מעידות כי לא היתה כל השפעה לתרופות שנטל המערער על התנהגותו בזמן התאונות. נקבע, כי ממצאי המעבדה אינם שוללים או מפריכים את התסמינים הקליניים אלא תומכים בהם. כן נקבע כי התסמינים הקליניים מהווים ראיה מכרעת להשפעת החומרים המשכרים שנטל המערער עובר לנהיגתו, בייחוד המידזולם ובצירוף החומרים האחרים. בית המשפט התייחס לכך כי המומחים מטעם המערער התעלמו כליל מהממצאים הקליניים ולא ייחסו להם כל משקל, אף שהאמור בעדויות עולה בקנה אחד עם הסימנים המאפיינים את נטילת התרופות גם לשיטתם הם. כמו כן, נקבע כי מומחי ההגנה התעלמו מייחודה של המידזולם, כתרופה שנודעת לה השפעה שונה מאדם אחד למשנהו. כן נקבע כי מומחי ההגנה נסמכו על מחקרים אמפיריים שאינם בהכרח תואמים את נסיבות המקרה ולא תאמו גם את נסיונם האישי. כשלעומתם, העיד מומחה המשיבה ד"ר אלמוג גם על רקע עיסוקו בטיפול בנרקומנים.

67. המערער העלה טענות רבות נגד העדפת חוות הדעת מטעם המשיבה על פני אלו שהוגשו מטעמו. כפי שצוין לעיל, נקוט בדינו הכלל כי לערכאה הדיונית עדיפות בקביעת ממצאים על בסיס עדויות מומחים, בכפוף לחריגים שצוינו לעיל. אוסיף עוד, כי כפי שנקבע בע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל, פסקה 72 (22.12.2015) (להלן: עניין אלמליח) ההכרעה בעניינים השנויים במחלוקת בין מומחים, שחוות דעתם הוצגו בפני בית המשפט, מתבססת על הערכת בית המשפט ביחס למהימנותם האישית ואמינותם המקצועית ובעיקר ביחס לכוחן המשכנע של העמדות שהציגו, השתלבותן ביתר הראיות בתיק ונסיון החיים והשכל הישר. משכך, ובכל הנוגע לשאלות שבלב הערעור, לא מצאתי כי המערער הצביע על עילה להתערב.

בטרם אדרש בהקשר זה לביסוס הקביעה כי המערער נהג תחת השפעת חומרים משכרים בשתי התאונות, אפנה לדברי הנשיא מ' שמגר בר"ע 666/86 עודה נ' מדינת ישראל פ"ד מ(4) 463, 568-467 (1986), מהם נלמד כי אף שהדרך המדעית להוכחת שכרות עדיפה, בשל הוודאות שבדיקה זו מספקת, עדיין ניתן להוכיח שכרות בראיות שאינן מדעיות, כל עוד מדובר בראיות אמינות המוכיחות את הטענה מעבר לכל ספק סביר:

"האמור בתקנות 169 א ו- 169 ב בא לרבות ולא למעט. הוא אינו בא להוציא מכלל תחולה את מי שהוא שיכור אליבא דכולי עלמא, על-פי ראיות המובאות לפני בית המשפט. הוא, למשל, אינו בא למנוע הסתמכות על עדות של מי שפוגש בנהג מטושטש הנוהג בזיגג ימינה ושמאלה ואשר איננו יכול לעמוד על רגליו משנעצר על-ידי השוטר כאשר ריח חזק של אלכוהול נודף מפיו. מערכת ראיות כגון זו יכולה (אך אינה צריכה) להוות ראיה לצורכי הסקת המסקנה בדבר שיכרותו של נהג פלוני אף בהעדר דרך ההוכחה המדעית, שנוצרה כדי להרחיב את המעגל של אלה אשר אותם מקיף האיסור שבתקנות ולמנוע כל ויכוח או חוסר ודאות.

...

אולם אין ללמוד מכך, שהמחוקק קבע אפשרות הוכחה בלעדית על-ידי בדיקה מדעית, וכי בכך נסתתמה לחלוטין הדרך בפני קבלת ראיות אחרות, אשר באמצעותן מבקשת התביעה להוכיח את השיכרות, אף כשלא נערכה בדיקה מדעית כאמור. הכלל הגדול הוא,

בכל מקרה, שדרושות ראיות אמינות, המוכיחות את הטענה מעל לכל ספק סביר".

להלן יפורטו נימוקי בית המשפט קמא לביסוס קביעתו בדבר נהיגת המערער תחת השפעה.

68. ראשית, נקבע כי המערער נטל מידזולם בהזרקה בשעה 11:15, היינו כ- 30-40 דקות לפני התאונה השניה. בכך קיבל בית המשפט את עמדתו של ד"ר אלמוג, אולם עמד על כך כי המדובר בקביעה המבוססת על ראיות נסיבתיות שעניינן במעבר החד בין תפקוד תקין עד לעזיבת הרפת בכפר הס לתפקוד לקוי בעת התאונה הראשונה. קביעות אלו נומקו כדבעי ואין עילה להתערב בהן.

כפי שצוין, הקביעה ביחס לשעת נטילת המידזולם נתמכת לא רק בעמדת ד"ר אלמוג, אלא גם בעמדת פרופ' אמיתי, שהעיד מטעם המערער, כי התיאור של מעבר מתפקוד נורמטיבי לתפקוד לקוי מצביע על כך כי קרה משהו בשעה האחרונה (עמ' 317 לפרוטוקול). כך לא מצאתי כי נפלה טעות בקביעתו של בית המשפט ביחס לאופן נטילת התרופה (בהזרקה ולא בנטילה פומית), משזו מבוססת על כך שזוהי דרך השימוש הרגילה; על התרשמות בית המשפט ממגמתיות גרסת המערער בהקשר זה ועל חוסר מהימנותה כגרסה כבושה; על עדותו של הנוסע ברכב הקאיה לפיה בעת שניגש לרכבו של המערער לאחר התאונה הבחין בגומייה הכרוכה על זרועו ועל דחיית גרסת המערער, בין היתר, באשר לכך שהגומייה שימשה להחזקת שרוול הטיפול בעת בדיקת הפרות ברפת, שכן השרוול הוסר. לכך יש לצרף את עדותו של ד"ר אלמוג לפיה נטילה פומית אינה תואמת את המעבר המהיר, שחל במערער, מתפקוד תקין לתפקוד לקוי (ת/63 עמ' 13 ועמ' 211 לפרוטוקול).

שנית, בית המשפט קבע גם כי המערער היה מצוי תחת השפעת המידזולם בשעת תאונת הפולקסווגן בהתבסס על הקביעה לגבי שעת הנטילה (בשעה 11:15) ועל ההסכמה בין המומחים כי השפעת התרופה בשיאה במחצית השעה הראשונה שלאחר הנטילה ולאחריה השפעתה יורדת בהדרגה. יצוין כי אף שנקבע כי הממצא ביחס לשעת הנטילה מקים חזקה לקיומה של השפעה של התרופה על המערער בשעת התאונה השניה, לאמיתו של דבר אין המדובר בחזקה אלא בקביעה שהיא פועל יוצא של קביעה עובדתית קודמת ושל עדויות המומחים ביחס לטווח ההשפעה של התרופה.

שלישית, נקבע כי ממצאי המעבדה המתייחסים לריכוז הנמוך של המידזולם בדמו של המערער אינם משקפים את מידת ההשפעה שיש לתרופה על מצבו הנפשי-קוגניטיבי של המערער, היבט אשר נבחן רק לפי הסימנים הקליניים (פיסקה 226 להכרעת הדין). הדברים הוסברו בחוות דעתו של ד"ר אלמוג (ת/63 סעיפים 19-20 ובעדותו בעמ' 193) שהעיד כי בדיקות המעבדה מחזקות את המסקנה שכן הן נותנות בסיס עובדתי לכך שהסמים נלקחו בפרק זמן "מאוד קרוב" לתאונה (עמ' 200, ש' 1) ואף בדברי פרופ' אמיתי, המומחה מטעם ההגנה (עמ' 307) שהעיד גם כי טווחי הפינוי של התרופה משתנים מאדם אחד למשנהו (עמ' 319). כך גם אישר ד"ר שמיר, מטעם המערער, כי אנשים שונים בני אותו גיל יכולים להגיב באופן שונה למידזולם (עמ' 325).

69. אמנם, בערעור נטען כי לנוכח הריכוז הנמוך בדם - אשר אף עשוי להיות נמוך עוד יותר, בשל טווח הטעות הסטטיסטית האפשרית בבדיקה - לא יכולה היתה להיות לתרופה השפעה על המערער בשעת התאונה. אלא שבפועל התיאורים באשר להתנהגות

המערער שוללים טענה זו, משלא ניתן כל הסבר אחר להתנהגות המערער כמו גם לשינוי הקיצוני שחל בה מאז ביקר ברפתות ועד לתאונה הראשונה. מה גם, וכפי שכבר צוין לעיל, מומחה המשיבה העיד כי ריכוז התרופה בדם אינו מעיד על ריכוז בגוף ועל השפעתה משום שהיא נוטה להתרכז ברקמות שומניות.

בנוסף, בהכרעת הדין גם נקבע כי לפי המומחים המרדימים משני הצדדים אין קורלציה בין ריכוז המידזולם בדם לבין מידת השפעתו, וכי אלו גם העידו כי יש שוני בהשפעה בין אנשים שונים. לפיכך קבע בית המשפט כי אין לייחס משקל לריכוז המידזולם בדם משום שאין לדעת מה המינון שנלקח על ידי המערער. בהמשך נקבע כי מומחי ההגנה התעלמו מהעדויות שתיארו את התנהגות המערער וכן התעלמו מייחודה של המידזולם כתרופה שהשפעתה המיידית שונה מאדם אחד לשני. נקבע גם כי המחקרים עליהם הסתמכו אינם תואמים בהכרח את נסיבות המקרה ולא נסמכו על נסיונם האישי, בעוד שהמומחה מטעם המשיבה העיד גם על סמך נסיונו בטיפול בנרקומנים.

הכרעתו זו של בית המשפט נתמכת בחוות דעתו של מומחה המשיבה, ד"ר אלמוג, שהעיד כי חומרים מסיסי שומן בתרופות וסמים, כמו המידזולם, נוטים להתרכז במקומות שומניים בגוף ולכן בדיקת דם יכולה להראות כמות חומר מועטה מאוד, אם בכלל, משום שהחומר עבר את תהליך הפיזור בדם והתרכז ברקמות שומניות, כך שגם אם החומר לא יאותר בדם עדיין נודעת לו השפעה. עוד ציין ד"ר אלמוג, כי ריכוז המידזולם בדם יורד במהירות בתוך 10-30 דקות אולם התפקוד בזמן הזה אינו זהה לתפקוד האדם לפני שקיבל את המידזולם, אף כי ספק אם בדיקת דם תגלה זאת באשר חלק מהתרופה מצוי במאגר השומני ורק מעט ממנו הסתכן דרך הכליות והגיע לשתן; למרות זאת, גרס כי ההשפעה – קיימת (סעיפים 19-20 לחו"ד ועמ' 193 לפרוטוקול).

70. סיכומם של דברים עד כאן – צירופן של קביעות עובדתיות אלו, ביחס לנטילת המידזולם ולפירוש שיש לתת לריכוז בבדיקות הדם, מביא לביסוס היסוד הפיזי בעבירת ההריגה, אף בהתייחס לנטילת המידזולם בלבד.

71. בהקשר זה נטען על ידי המערער כי לא נלקחה בחשבון תופעה של הערכת חסר ביחס לתסמינים של השימוש בתרופה. נטען, כי לפי חו"ד מומחה התביעה, ד"ר גבע, יש למידזולם השפעה של הערכת חסר בקרב המשתמש ולפיכך ניתן לייחס למערער יסוד נפשי של רשלנות בלבד כמי שנהג תחת השפעה ללא ידיעה שהוא מצוי תחת השפעה, ולא ניתן לייחס לו יסוד נפשי של אדישות או פזיזות. היינו: הבחירה לנהוג לא נעשתה מתוך מודעות לאפשרות גרימת התוצאות. מכאן, כך הטעון, בהיעדר הוכחה כי המערער היה מודע להשפעה הייחודית של התרופה על תפקודו לא ניתן לייחס לו יסוד נפשי הדרוש להרשעה בהריגה.

72. טיעון זה נדחה על ידי בית המשפט קמא, ובדין כך, משקבע כי המערער היה מודע לתרופות שנטל ולהשלכותיהן על הנהיגה והפגין בקיאות מרשימה לגבי התרופות הללו, וכי לא בכדי כפר המערער בנטילתן, הן במשטרה והן במענה לכתב האישום וכי ניכרה מגמת הסתרה מצד המערער בעניין זה. רק בעדותו בבית המשפט אישר המערער לראשונה כי נטל פתידין ומידזולם, כשלגבי התרופה האחרונה מסר כי אינו שולל שימוש בה ביום התאונות. בית המשפט קבע כי מדובר בגרסה כבושה שנמסרה על ידי המערער רק לאחר שנחשף לעדויות מומחים מטעמו שקבעו כי הוא נטל מידזולם ביום התאונה. עוד נקבע כי המערער הכניס עצמו מדעת למצב שכרות ובחר להמשיך ולנהוג לאחר נטילת המידזולם ובהיותו מודע להשפעתה. כן נקבע כי גרסתו הראשונית והשקרית שמסר בעת שנחקר לראשונה לאחר תאונת הרכבת ובה תיאר תרחיש דמיוני של התאונה, נועדה להסתיר את האמנזיה בה לקה בשל נטילת

המידזולם, בודעו כי אמנזיה היא תסמין מובהק של התרופה.

קביעתו של בית המשפט מנומקת כדבעי ואין מקום להתערב בה. המערער אישר בחקירתו הנגדית כי מתוקף מקצועו יש לו ידע בתרופות שבהן הוא משתמש לצרכי עבודתו והוא מכיר ויודע מה השפעתן (עמ' 228-229).

בהינתן קביעת בית המשפט כי נטילת המידזולם התרחשה בסמוך לשתי התאונות גם יחד, ובהיות המידזולם "גורם מסמם אחר" (כאמור בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין), כדין נקבע כי המערער נהג במצב של שכרות בשתי התאונות גם יחד. גם בהינתן הערכת החסר, עליה העיד ד"ר גבע, הרי שחוסר יכולתו להבין את הפסול שבכך נובע מנטילת התרופה בסמוך לנהיגה. לפיכך, קמה נגדו החזקה כי ביצע את העבירה במחשבה פלילית, שהיא אדישות (סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין). בכך מתמלא היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירת ההריגה, שהוא יסוד נפשי של פזיזות כאמור בסעיף 20(א)(2) לחוק העונשין (ע"פ 456/16 צ'ורני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (4.3.2018) (להלן: עניין צ'ורני), עניין אלמליח, פסקה 78).

73. יתרה מכך, הרשעת המערער בעבירת ההריגה התבססה לא רק על נטילת המידזולם בסמוך לתאונות אלא על הקביעה כי המערער נטל ווליום ערב התאונות ופתידין מספר ימים קודם לכן, והיה מודע להשפעתם המצטברת (סינרגיה). המערער טען כי הקביעה כי התקיימה השפעה סינרגטית בשל השילוב בין הפתידין, שהוא חומר נרקוטי, לבין הבמזודיאזפינים, אינה מבוססת לנוכח העובדה כי על פי בדיקות המעבדה נמצאו חומרי פירוק של הפתידין בשתן בלבד ואלו לא יכולים להשפיע – לא לבדם ולא בהשפעה סינרגטית, מה גם שנקבע כי התרופה ניטלה בטווח של כשבוע לפני התאונה. מכל מקום, כך נטען, לא היתה למערער כל מודעות להשפעה הסינרגטית בין המידזולם שנטל ביום התאונות לבין שאריות תרופות שנטל בימים שלפני כן.

74. בהקשר זה שוב נמצא כי בית המשפט העדיף את חוות הדעת של מומחי המשיבה שגרסו כי העובדה שהחומר התגלה בשתן מעידה על קיומו בדם, אלא שהוא מצוי מתחת לתחום הכימות או מתחת לסף הגילוי (עדות ד"ר אלמוג עמ' 194 ש' 22) וכן כי השילוב נותן אפקט סינרגטי אף שלגבי כל חומר לבד הנתונים "אינם מרשימים", שאינו מחייב נטילה קרובה (עמ' 199 ש' 31). כך גם סבר ד"ר גבע, ממצאי בדיקות הדם מעידים על נטילת מספר תרופות במקביל כשאחת מהן היא נרקוטית וכי נטילה בו זמנית של תרופות נרקוטיות מגבירה את השפעת המידזולם עד כדי סיכון לחיי אדם. גם פרופ' אמיתי, שהחזיק בדעה כי לפתידין לא היתה השפעה כלשהי, הסכים כי תיאורטית גם פתידין במידה מועטה יכול לייצר תגובה סינרגטית יחד עם מידזולם אם כי לא בנתוני התיק הנוכחי (עמ' 317).

75. מודעותו של המערער לאפקט הסינרגטי עולה גם מעדותו שלו, כאשר אישר בחקירתו הנגדית כי מסר בהודעתו שבטיפול בחיות במרפאתו הוא משתמש במידזולם כחומר מטשטש לשם הרדמה כללית והשימוש בו מאפשר הקטנת מינון של חומר ההרדמה שנקרא פרופאפול (ת/4 ש' 13). לדבריו תהא האם חומר אחד מאפשר לשני לפעול טוב יותר, אבל לכל מי שיש התמחות נפרדת בהרדמה, רפואה פנימית וכירורגית יש ידע טוב משלו ("אני גם רופא מרדים, גם מנתח וגם רופא פנימי", עמ' 235).

76. לאור כל האמור לעיל, אין מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט כי התקיים אפקט סינרגטי, וכי המערער היה מודע לקיומו.

77.

סיכומו של דבר, המערער נטל מידזולם סמוך לתאונה הראשונה ונהג תחת השפעתו, כאשר בגופו מצוי סם מסוכן (פתידין), בשל כך הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיף 64ב לפקודת התעבורה ובנהיגה בקלות ראש בשל התאונה הראשונה. כמו כן בשל כך שנהג תחת השפעת המידזולם בתאונת הפולקסווגן, כאשר הוא נתון לאפקט הסינרגטי, ומודע לו, הורשע בעבירת ההריגה בשל תאונת הרכבת.

טענת ריחוק הנזק

78.

עד כאן כווננו טענותיו של המערער לקביעות עובדה ומהימנות של בית המשפט. ואלו נדחו. בנוסף להן, ובכל הנוגע לחטיבה האחרונה בהכרעת הדין, העלה המערער טענה משפטית שעניינה ניתוק הקשר הסיבתי לנוכח רשלנותה החמורה של הרכבת וכן טען כי לא ניתן היה לצפות את השתלשלות העניינים החריגה במהלכה הפכה תאונה קלה שבמהלכה התפוצץ צמיג ונשבר ציר הגלגל ברכבו של המערער והוא מצא עצמו על המסילה ללא יכולת להזיז את הרכב, כישלון נסיונות ההתרעה לנהג הקטר שהיה עסוק באותה עת בשיחת טלפון פרטית ואירוע של שימוט הקרונות - לאסון רחב היקף. טענות אלו נדחו על ידי בית המשפט, וכדין נדחו.

79.

אין כל מקום להתערב בקביעה כי אלמלא נהיגת המערער בשכרות, תוך חציית קו הפרדה לנתיב הנגדי, התאונה כלל לא היתה מתרחשת וכי בכך מתקיים קשר סיבתי עובדתי בין מעשי המערער, שהם בבחינת "הסיבה שבלעדיה אין" לבין תאונת הרכבת. לטעמי, צדק בית המשפט המחוזי גם כשקבע כי התקיים גם הקשר הסיבתי משפטי בין מעשי המערער לבין התאונה. מבחן זה שעניינו הכרעה ערכית-משפטית בוחן קיומה של "צפיות סבירה" על שני פניה: האחד, הפן האובייקטיבי, האם יכול היה המערער לצפות את התוצאה באורח סביר, והשני, הפן הסובייקטיבי, האם היה עליו לצפותה (ע"פ 3680/17 נדב נ' מדינת ישראל (7.6.2018)). כפי שקבע בית המשפט המחוזי, נהיגת המערער בשכרות, בתכוף לאחר נטילת תרופה מטשטשת ותחת השפעתה, מקימה חזקה כי הוא מודע לנהיגתו כשהוא שיכור, לסכנה הכרוכה בכך ולאפשרות ממשית כי בשל כך תיגרם תאונה קטלנית (עניין צ'ורני, פסקה 37). שכן, די במודעות לסיכון הגלום בנהיגה במצב זה ואין צורך כי המודעות תהיה ביחס לאופן המדויק שבו התרחשה התוצאה (ע"פ 467/09 זילברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (2.2.2010)).

80.

הטענה כי מעשי הרכבת הם בבחינת גורם זר מתערב, שהביאו לניתוק הקשר הסיבתי, נדחתה על ידי בית המשפט קמא. ובדין נדחתה. על השינוי הפסיקתי ביחס לאופן בחינת הטענה עמד הנשיא א' גרוניס בפסק דינו בדנ"פ 404/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (15.4.2015), בהדגישו כי השאלה היא אם היתה חובה על הנאשם, כאדם סביר, לצפות את התערבותו של הגורם הזר וכי גם מבחן זה הוא ענין שבמדיניות משפטית. בנסיבות העניין שלפנינו, משבחר המערער לנהוג לאחר שנטל תרופה מרדימה ומטשטשת, כשבגופו חומרים נוספים שהחמירו את המצב, כך שנכנס בידועין לנהיגה בשעה שלא היה כשיר לכך, גרם סיכון לעצמו ולמשתמשי הדרך כולם. במצב דברים זה תאונת דרכים קטלנית היא בגדר הצפיות הסבירה, ואחת היא האופן בו נגרמה. לפיכך, ואף שהרכבת במחדליה תרמה לאופן קרות התאונה ולממדיה - אין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי (וראו לעניין זה הוראת סעיף 309 לחוק העונשין).

81.

בנוסף לטענות אלו, טען המערער כי לא היה מקום להרשיעו בעבירה של נהיגה רשלנית בשל התאונה הראשונה. בהקשר זה

נקבע כי המערער לא שמר מרחק כאשר הרכב שלפניו האט בנסיעתו בשל עומס בכביש ולכן הורשע. אולם, משהתקבלו עדויות נהג הרכב השני והנוסע בו כמהימנות, אין כל מקום להתערב בהרשעת המערער בעניין זה.

הערעור על חומרת העונש

82. משנדחה ערעורו של המערער על הכרעת הדין, הגענו לערעורו על חומרת העונש. גם כאן לא מצאתי עילה להתערב. כידוע, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בגזר הדין, אלא מקום בו נמצאה טעות מהותית או חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (עניין צ'ורני, למשל, בפסקה 39).

בנסיבות העניין כאן, עונשו של המערער על כל רכיביו אינו משקף ענישה מחמירה כלל וכלל, והוא מביא לידי ביטוי את חלקה של הרכבת בתוצאותיה החמורות של התאונה ואת הזמן הרב שחלף עד להגשת כתב האישום ובניהול ההליך המשפטי. בערעורו על חומרת העונש העלה המערער טענות רבות ביחס לאופן גזירת הדין. לא מצאתי להידרש לכלל הטענות באשר בסופו של יום התוצאה אליה הגיע בית המשפט קמא משקפת את מכלול שיקולי הענישה, אל מול התוצאה הקשה ואובדן חיי אדם ומידת האשם שנושא המערער במעשיו (ולשם השוואה ראו ע"פ 5466/14 גלפונד נ' מדינת ישראל (17.2.2016)).

83. אשר על כן, לו תישמע דעתי, יידחה הערעור על שני חלקיו.

ש ו פ ט

השופט (בדימ') א' שהם:

אני מסכים.

ש ו פ ט (בדימ')

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ג' קרא.

המערער יתייבב לריצוי עונשו בימ"ר קישון ביום 25.11.2018 עד לשעה 10:00, שברשותו תעודת זהות. על המשיב לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, ט"ז בחשון התשע"ט (25.10.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט (בדימ')